

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 31 maja 2023 r.

na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

sprawy **R. K.**

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 14 lipca 2022 r., sygn. IV Ka 1845/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ch.

z dnia 22 czerwca 2021 r., sygn. II K 586/20

na podst. art. 535 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. za sporządzenie i wniesienie kasacji zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego adw. A.P. Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT;**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2021 roku, sygn. akt II K 586/20, Sąd Rejonowy w C. uznał R.K. za winnego m. in. popełnienia czynu z art. 209 § 1 k.k. przy czym

przyjął, iż dopuścił się on go w ciągu pięciu lat od odbycia kary łącznej jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 22.07.2016 r. i do 18.10.2017 roku z zaliczeniem okresu od 22.10.2015 r. do 22.10.2015 r. orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w C. sygn. akt II K 13/18 z dnia 2 marca 2018 roku obejmującego między innymi wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 27 września 2016 roku, sygn. akt II K 598/16 skazującego oskarżonego m. in. za przestępstwo podobne z art. 207 § 1 k.k. i tym samym na mocy art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca zarzucając m. in. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 § 1 k.k., polegające na niezasadnym uznaniu, iż R.K. popełnił przypisany mu czyn z art. 209 § 1 k.k. w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w tym przepisie, podczas gdy właściwa analiza stanu prawnego i materiału dowodowego musi prowadzić do wniosku, iż przypadek powrotu do przestępstwa nie nastąpił.

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2022 roku, sygn. akt IV Ka 1845/21, Sąd Okręgowy w K. zmienił zaskarżony wyrok jedynie poprzez przyjęcie w opisie czynu, w miejsce sformułowania „od 22.10.2015 r.” sformułowania „od 20.10.2015 r.”. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku wywiódł obrońca, zarzucając obrazę art. 438 pkt 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nieuchylenie wyroku sądu I instancji, który dotknięty był wadą kwalifikowaną – naruszeniem prawa materialnego w postaci niezasadnego zastosowania art. 64 § 1 k.k. i uznaniu R.K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. w warunkach recydywy szczególnej podstawowej, w sytuacji gdy przypisany mu czyn nie został popełniony w ciągu 5 lat po odbyciu przez niego kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, co było wymogiem niezbędnym przyjęcia powrotu do przestępstwa uregulowanego we wskazanej normie prawnej.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o uchylenie wyroków obu sądów i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Tytułem wstępu zaznaczyć trzeba, że kasacja, jako środek zaskarżenia o wiele bardziej w stosunku do apelacji sformalizowany, przysługujący od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, musi spełniać restrykcyjne wymogi w zakresie konstrukcji zarzutów, zaś nierespektowanie tych wymagań skutkuje bądź niedopuszczalnością tego środka (art. 530 § 2 k.p.k.) bądź w fazie merytorycznej jego oceny uznaniem jego oczywistej bezzasadności (art. 535 § 3 k.p.k.) (por. postanowienie SN z dnia 23 lutego 2022 r., IV KK 437/21, LEX nr 3403008).

Wywiedziony przez obrońcę nadzwyczajny środek zaskarżenia z pewnością wymogom postępowania kasacyjnego nie sprostął. Już bowiem pobieżna jego lektura nakazuje stwierdzić, że skarżący mylnie stawia zarzut naruszenia art. 438 pkt 1 k.p.k., który to przepis zawiera wskazanie jednej z katalogu względnych przyczyn odwoławczych. Nawet przyjmując, że intencją obrońcy było zarzucenie obrazy prawa materialnego, która to podstawa zawarta została w zarzuconym przez obrońcę przepisie i dekodując z uzasadnienia, że naruszony miał zostać art. 64 § 1 k.k., to i ten zarzut nie mógł zostać uznany za prawidłowy. W oczywisty bowiem sposób sąd okręgowy dokonywał jedynie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku i podniesionego w tym zakresie zarzutu, lecz norm prawa materialnego nie stosował, a zatem nie mógł ich naruszyć. Także i takie odczytanie zarzutu obrońcy nakazywało więc uznać go za oczywiście chybiony.

Zresztą nawet analizując sformułowany zarzut poza jego rzeczywistym zakresem, tj. uznając, że obrońca wadliwości orzeczenia sądu odwoławczego dopatruje się w nieprawidłowej kontroli podniesionego w apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego, to i wówczas zarzut ten należało uznać za oczywiście bezzasadny. Lektura kasacji wskazuje, iż skarżący w istocie powieliła w tym zakresie zarzut apelacyjny, nawet nie próbując argumentacji swej skierować względem orzeczenia sądu okręgowego. Tymczasem ten nader drobiazgowo i precyzyjnie wyłożył w pisemnym uzasadnieniu zasadność działania sądu I instancji w zakresie uznania, iż czynu z art. 209 § 1 k.k. skazany dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k. (vide strony 23-28 uzasadnienia sądu odwoławczego). Odnoszenie się w postępowaniu kasacyjnym

do zarzutu obrońcy wymagałoby powielenia trafnej argumentacji przyjętej przez sąd odwoławczy, ale w istocie czyniłoby to z Sądu Najwyższego trzecią instancję, a nie temu przecież służyć ma nadzwyczajne postępowanie kasacyjne.

Stąd też, niepodzielając kasacyjnego zarzutu – z uwagi na jego oczywiście bezzasadny charakter – postanowiono jak w sentencji.

W związku z oddaleniem kasacji jako oczywiście bezzasadnej Sąd Najwyższy obciążył skazanego R.K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego. Jednocześnie – na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r., Prawo o adwokaturze (tj.: Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) i § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j.: Dz. U. z 2019r., poz. 18) – przyznano obrońcy z urzędu wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji. Kwota wynagrodzenia uwzględnia wnioski wynikające z aktualnego orzecznictwa podjętego na tym tle przez Trybunał Konstytucyjny.

[as]

(M.R)